

Epigon.

K 53 / 445/a 1.)

En a kifáradt, és pelenner
hangaló korgatás marongal,
semem alólatámb...

Nem tudok én perelennél
Szereletnél hallani.
Eredem oly büszke borongó,
Fagy unalom hallani.
Ostrom eszmehullóidról,
Száz költő dalolta rég,
Szébbem, jobban, még nem ertve...
Eleg már a vers, elég!

Amit, Ojjan álmodik most
Ezer éves sirba lent;
Nyron rinja, báz siráma;
Vége, vége! füstbe ment.
S o miért denau megörült
Es Jósófi elesel!
Nagy széchenyi csüggetése
Kortyeredlen, agy mesél.

Sírba hurcolt Fleina minden
A mi jó, gép, tiszta, spent.
Iskenem! beh jól gyaranta...
Vége, vége! füstbe ment.
Lépnés örület, betegség
Ejjelezni rimetért;
Elcsérélni nyugodalomunk
Közvelemért, bánatért.

Beszegődni naplopónal.
Már hogy inni verset.)
Pozít szerezni csak az élet;
Költő, vége már neres!
Széll arasz mutatni, z
Te spegeny, bohó gzerel!
Lial póela erti biudaf
S nem a többi emberét.

Nem tudok én sönqisétnei
Divatosan, újsteriün.
A mi most kapos, regényes
Nyegle bána, és a biün.
Törpességemet daloltam, z
Bünömet? büroisomat?
Viaszabírojam erekenmet
Regi gép világonat?

Leeren óriós viharja
Majd fiven, faritja get.
Megbocsáitni így szeretnem
A nyzi sénevő bünef.
A lemondás és a bána,
A bocsánat, spánalom,
S nem a szeretet megáras

Bágyó epigon satom. (1874.)
Utolsó vagy.

A bánabból nagy volt a rezen,
De én azért nem jójguntol.
Beteg vagy, nagy utras besper,
Akar nia is meghaltatol.

2.) Pólyóimnál vége; hozzájáról,
És terhetedre nem leszek.
A bicsunál wat egyre kerül:
Anyám mellé sem essetek.

De hiszen ti nem tudhatjátok,
Hogy ox ő sirja merre van.
En sem; - nelem a víz is átad,
Magam lezuhott is, magam!
Ó, jó anyám! ha lassu görnyed,
Az éj a semelőre száll;
Keresni fog a másvilágon
Szegény fiad s meg nem talál!

Levegésel. (1874.)

1.

Gyülöltem embert és világot
Se furcsa lépü életet.
Soháig viuktam ezt a hazát,
De látván annyi lönyer arcot
A gyülöltemet vége lett.

Hisz rölső csak szeretni képes,
Boróája minden szenvedő.
A bánatos vigasztalója,
S zivében zeng a bére gaja,
Gyülöljön a sómeg, nem ő!

2.

Nem az irigység szót belőlem,
Nem gyöngöseség s nem féjdatalom.
Nevetol hőbortnak, huggos letörök,
És legyen örület dalom.
Csak hoggj meg egyent, örületben
S ne is leggyot józom soha.
Tölér aranygal, minden üdvövel
A rölső láza, vánuora. (1874.)

Falusi döl.

A passzióival ébredek
Nyugalmas éj utóin.
Kedv s munka közt foly életünk
S pikenni annál jobb nekünk
Vassórnok delutóin.

Dolog nélkül nincs is napunk,
Nem vesztogtünk mi houn.
Spóntunk, vetünk vagy aróitunk
S nem látogatja meg lakunk
Soha az ünvalom.

Gomzédunk sélon barbenéz
Hozzánk, ha nincs dolog.
Es azóin egyikünk meséz,
Mig nem lesz szempillóink uchej
S a diiz el nem kobog.

2.

Amkor lassan leérvéltünk
S büggön imádkozunk.
"Maradj évensül is vetünk,
Ne hagyj el éves Istennünk!
És boldogod, vagyunk.

Mert kintél kite éj, csodás
S kényhoja, földje van;
Kintél a munka már gólás:
Éheki őt is nagy csapás,
De nem lehet boldogtalan.

Egy fiúnak. (1875.)

Jó gyermekem, ifj. ide mellem
S hadt megcsinálni jószágaid?
Oly jól esit hallgatni néleim
Cserepő, csinkalau gavad?

Juha kacsoórtal homlalomra
Újra el a lonha fellegot.
Kerem már pillangólat, újni,
Boldognat lenni nem lehet.

Tied a lét minden varázsa,
Tied a gáz éjü remény.
Tapaatlás rousat, hajója,
Remondás, jószág enyir.

Tied a munkatés, kitarlás
Le meg egy csillagot se hullt!
Tied az élet, a jóventő,
Enyem egy váhaj és a müll.

Jó gyermekem, ifj. ide mellem
S jégyezel meg into gavadnak,
Hag mint engem ne sejen örvát,
Becridt meg "Húsá gódot."

Ózsi datt iról. (1875.)

A híres keltő angyi mint assin le
Es spot éi vékonyan, éi vastagon.
Tampa.

A liljanok ha máx elutann
S a csillagot, a holdsuqórt,
Alsirdogálni ködborultan
A hervadásról meg nem órt.

Mert versnéis van ám sáisonya,
- Olyan, minő az viszonyat.
Fecskeéne is kétkő a horjja....
- Éi mostan ózsi datt iról.

S miéért ne? Hiszen napjainuban
Epen legtöbbször a jéjgókás,
Es angyi törő jó, angyi éin van
A mennyi poctól érvát.

Bugjás, hoy órias kerekvöl,
Hagy őt valódi mértinót.
Zorogni s rá kacsoqni elvát...
- Éi mostan ózsi datt iról.

A legtöbb kedves, semette,
 Agyam, a hi nem elt, saka.
 Es adig örjögilt felette,
 Hozz, vöre elhivé magja.
 Vannak, hit egyre halni vágytat
 S, a hatalt cöjöt viggorog.
 O, zagyvaléka annyi vágytat!
 - En mostan özi dalt írok.

Mások megint filozofálnak;
 - Nálak fegy a legtöbb papir!
 De olyan ám szövénye iválnak;
 Mintha annyi problémákat is.
 Afok miként geniel epésed.
 (Törül szakadt vad Timonok.)
 Szivőkűb csak fejtöl sötétebb.
 - En mostan özi dalt írok.

Ex Byron álmodit zavarja
 S unalmas mint a büjtölés;
 Rőf zömvra mérhető a jaja
 Es minden hangja örüle,
 Kleinera hoz klamaget a másit,
 Pesőfit is balygolja sz;
 Széjj meggen Tölög, Tamósig...
 - En mostan özi dalt írok.

Dereh legényel mint a gótkon!
 Egymóssza mint iriggyarid.
 Trásul szifro álom = bárom,
 Es mintegyit geniesledit.
 Az akademiát lenézi
 Es kritikussain kifog.
 A világot gunygyal bésézi...
 - En mostan özi dalt írok.

De nini! most veszemcsat cöpre,
 Hozz nem az öszül zeng salom.
 Se baj! azért én az egészre
 A refraint mégis rácsapom.
 Magyar köllőzet! Te kopiar ja,
 Bis hervadoisodon sírok.
 Ter, új tavasz már nemzedára,
 Merk eudig özi dalt írok. (1874.)
 Mikor kusz éves tettem.

(1875. ápril 9.)

Ha a hatalt ma vinne sírba,
 Maradnél ismeretlenül.
 Ki valsam, senkirol sem adna
 Emléjtel, töib góbor hírit.
 Schol se valna följegyeve,
 Hozz mennyi gépet almodom;
 Töm egyret jobarait sobjatna.
 Szegény! mert halh meg az éorom.

Kiret szereltem, fris virággal
 Nem hiútenél be síromat.
 Ki elolvassa unalomból,
 Felédre gyöngye dalomot.
 A társaságban odavetnél:
 "Köszönetem volt, de jó gyereket."
 Sa lapokban csak annyit állna:
 "Husz éves volt, s vesztetett."
 A példya más tárgyak keresne;
 Rólam sehol se volna szó.
 A réginél maradna minden,
 Fennadna más, nagyobb bűnök.
 Egy a világra lidasított
 Hosszám haszontalanaimeló;
 És hogy az élet nagy balvárá,
 Elmouvaná helyettem ő.
 Donna Diana.

Szememben igézet sugára,
 Széplító mosoly ajkodon.
 Bibájos lény vagy. Nem tudod Te,
 Milyen fennvágó és föjvelem.
 Mink kirakadatok. Ittágra bábul
 Neq gyermek, éjny, nézlek én.
 Ha megvethetnélek; ki tudja,
 Hogy össze nem törtélek-e?
 Nem élezzél, nem öntudatlan!
 Szerelmed ah, nem iszál.
 Élőlelő, gögös hiúság.
 A Te szerelmed ebből áll.
 Langos vére, hóborító ifjúság
 Imádjom, - nem félek.
 En azt tudom csupán szerelm,
 Ki engemet viszonszeret.
 Növeljem-e még büszkeséged?
 Boruljak, lábaidhoz sán?
 Sokajtsod lealóizva hordád,
 Mink istenhez a pogány?
 Te sokajimra nem felelsz,
 Arczomban nézve hiúsan;
 Míg tőrön, fíved rejteiben
 Újjongamál gyötelmemben.
 Hol vetted ezt a bűvös arcot?
 Melléje azt a jégzivat?
 Féj vagy! szereléd nézni hoztam,
 S mégem riváulál, elhívelek.
 A gerstem, e régi évek
 Hatalmát, én is érezem,
 De sírját-e oserit, ha néma
 Szobor nem érez énvöltem?
 (1875.) 5

6.)

Egy imaröngy.

Arony köteiben imaröngvet
Hagyott rám örökül anyám.
Kis Jézus ingben, glóriában
Van a röngy első oldalán.
Sötét éj előtt, egy szék székben
Kérlek jó anyám nevét.
Sohajtom a betűre jómat,
Hogy fölidézsem szellemét.
Mink kis fiú, alig emlétem,
Lélek egyzer, halva láttam őt.
Tavasz volt ép, a kedves árny
Virágozott a haj előtt.
A lemenő nap fény sugarára
Rejtett ajkán, zárt szemén.
Ajam egy sötét csónakban sirt,
De hangosan zoroztam én.
Elűzem a fohó betűket
S a röngynek sörge lapjait.
Alig olvasható; - zivemben
Ép ilyen holovány a hit.
Kék selyemzallal összerötre
Egy fiúban is még benne van.
Aronyhajú gyermekkoromból
Elsőnk a többi, nyomtalan?
Itt egy darab leirt imádság,
S anyám levágot szöghaja.
Ittmott egy zentner vézna lépe
S egy régi, halvány Mária.
Mind oszlopok, mint zivemben
A boldogság és szeretet.
Sohajom szeretésim, hogyha
Nem segídném a könnyeret.
Jelűsöm a zent illiadyakos;
Két kézem összeruborolom.
Sohajom a megowás zivembe:
Híszel megint s imádkozom.
Imádkozok, a jó gyermek,
Két jó mamája elhagyott.
Uristen! én nem vizsgálodom,
Legyen a Te akaratod,
S nered anyám, elsem parozlom,
Hogy mennyi bánat gally reám,
Hísz én nyugalmat nem keresem,
Vagy nyugalmat a bűn talán?
Tűskem, reméltem, megállokva
Töltöm el ifjú ellemet.
Megörizem az imaröngvet
És a Te zent emlékedet.

8.) Ideális porcel.

I.

Szivemből léptem ezt a dalt,
Hová képed van írva.
Majd felszakadok: ő írta! ő!
S fogod olvasni sírva...
Dalocska, gály! tovább!

Szivemből léptem ezt a dalt
Szerelmi vallomásnak,
Hogy hű maradtam s szívemet,
Nem olttam senki márnak...
Dalocska, gály! tovább!

Dalocska, gály! repülj tovább
S Te tőnj ki könnyezébe.
S gondaj engedelme rám:
Behajj' fű szegényke!...
Dalocska, gály! tovább! — (1875.)

2.

Szép, ifjú volt, midént a hajnal
S ábrándos mint az álonyat.
Egy angyaltól a magos, éjben
Nem hű lönbözhetett sórat.

Miköz előző jött elémbe
Világos két ruhát viselt.
Soly szőpen nevet, ha, ha láttam
Szerelmes szívem dalra lett.

Ajka nagysáid lett belőle.
Hűség és büszke, mint szorás;
S a regesztől: volt egyszer egy lány,
Ábrándos, főre, kéruhás... (1875.)

3.

Tudnéd bár irni szenvedéllyel,
Tudnéd szívét garitári:
Ezt a szerelmet, ezt a vágyat
Sohaj bírdám kimondani.

És ha Te lázós indulással,
Mely hűb és bánatot felet,
Tolvagva sírva kőm kőmülél
Új vallomád szerelmedet!

En nem jólnehet egy órva sőt se,
Slogzoid simulva kéjosen,
Mű is bezéljen lábaidnál
A szerelme! a szerelme! — (1875.)

4.

Zenezőt hoz a közei szello.
Től ismerk hangor; hallgatom.
Tudam, megint emlékeimmet
Söz rulgom és nem alhatom.

Bűbajos emlé, éke álom
Mjár morogó telremen.
S egy nem felejtett, bánatos hang
Susogja sírva: "szerelme!"

Ezzel előttem állj fehér ruhában
 És nyugodt "szépítő" kez ed.
 S én, miig kajongva átötletel,
 Éppen, ha nyomok is úgy szeretlek
 Mint egyelőre szerettelek. — (1875.)
 5.

Kérlek, ne zongyózd a poétát
 Talgvois, szerelmi bánatot.
 Könyvet, sohajt, csillagsugárzóit
 S hűségöt ne is gőljökdör.
 A hazugság versben megindít,
 Szeje éimelnet ne higgjered.
 Jó aszponyot! hány bis próta
 Kaczsója fark, szerelmesei? —
Arva fia. (1874.)

Földött, gyűlölt, haraggal néze rám,
 Nagy dómra volt s levél a nyoszolóm.
 Én egyebet se láttam mint habaly,
 Apám, anyám korán a sírba szállt.
 Virágot nőnek ifjú sírban.
~~Engem~~ Engemek egy- két hű barát s roham.
 Az esítigatál árva givenet;
 Az Islen azt uerit fizesse meg.
 "Haharba" jelle? ^(visszavább utam) ~~higgyed~~ ~~nyomok~~ ~~nyomom~~
 "Arva" nagyot s a fark még merzovam.
 Alán egy mérges hullám eltemet,
 S tilpardon én már ki se kötheted. —
Est oleas in nobis. (1874.)

(Egy ismeretlen poéta verses kitérő a szerkesztésben.)
 Nyarig uagyor már bent a verselésben,
 Segítőg nyomda! mindjárt megfulod!
 Szívem gorul, mihiént ha vóna próben
 S a sző rim és dal beuena úgy szuszog.
 Az ődrolat, panasz, karóisra hordom,
 Csak úgy bönuljod yevredélyemet.
 Szerkesztő úr, genie vagyok, ha mondani,
 Ugy-e megcsillagozza versemet? —
 Nam czimborázom én e buba korral!
 Harag és gúny habalmias cindem!
 Kaczer pillandóit válsod a nyomorral.
 (Flanem azért a pénz, meg nem vesem.)
 Az önjögés nálam nem puzta bon-ton,
 Minőt a fünyös publikum geret.
 Szerkesztő úr, genie vagyok, ha mondani,
 Ugy-e megcsillagozza versemet? —
 Azt hiszi, technikum még nincs megérve
 S nincs beuena ezme, vagy ombrióv? —
 9.

10.)
 Nagymég nem fogható vadasszerelke,
 Mely feleburdi, pajkos a cikió?
 S ne higgye, hogy minden nixit dalolnom!
 Koplattam én s lempoltam cleget.
 Szerreyső úr, quie vagyol, ha mondóm!
 Nag-e meyerillagoppa versemes? -
 S jó a nigo, pötdárat güllém,
 Ez maga is be fogja vallani.
 A böloséséget nagy komállal ettem
 A lo... nem orarom kimondani.
 A köitihesra i van már soronyom,
 Nem türöd én már csak dicséretet.
 Szerreyső úr, quie vagyol, ha mondóm!
 Nag-e meyerillagoppa versemes? -
 A hársfa regője. (1875.)

Gáz éves hárs a pártban
 Hüllőja levelet.
 Tíz éves Emmilénél
 Miont gáz éves regét?
 "villó" viharral
 Küzdöttem én sorat.
 Sürtem sereget, gimnáziumot;
 Látom villómozgásokat.

Savoy Dor, ha felölkém
 Új imneplő ruhám
 S lalóm tájat benötte
 Lány füe surin, puhám;
 Alottam megpihentes
 Tó és rof evabere.
 It napnyugtát fogam fel
 Gyórran fejed felett.
 De most, hogy oda mindam:
 Aranyot, levél, virág;
 Maholnap egy rof sűrű
 Rag jönni és rivág;
 Vagy itt fogad maradvány
 A melk emlékreit,
 Kópóron, elfeledve
 S ember, madár kerül. -
 S kis Emmi rázza göllan
 Aranyfürdő fejet.
 Gondolatkodis s nem érli
 A gáz éves regét. (1875.)

A filiozterekhez.

Hoggyatol hoit! ha nem gereltek;
 Én nem kereslek titereket.
 Az eszme ^{asi} ~~hírvény~~ köntőtöknel
 Magasbravonja tellemet.

Tösten küldé a fennverés ránk,
És két s jóll beunem untalan.
A két az Eten lödögök meg,
Az nem lehet boldogtalan!

Mi bennem paratol, az érzés
Nem érde sendi köztetek.
Lökfogni ez méim világát,
Hittvoing a hoz a telkeset.
Börmennyit szenvedt, a boldog
Mégis csak én vagyok magam:
Ki az világot kard givében,
Az nem lehet boldogtalan.

Hogy sok a vőgyand, az a vélem;
Érte gúnyokat, jól tudom.
Ez avagyónak nevezet is hogy
Kistón az vőgyor s mino, modorom.
Dacpól is a félvilággal,
Nyomozgaa büszkén, boldogan
S gemébe mondani a lírágnak,
S a fegyér, boldogtalan!

Sini minden válhatás belölem?
Profkódot, orvost, pap, tanárt...
Tan meg miniszter is lehetnek
Vagy méltóságos hivatal?
De az én vőgyam a szabadság!
S a nagy örökös, határtalan.
A szabadság fiv is szabadság elme
Ugy-e, hogy nem boldogtalan?

Nem jőrok ezíra társaságba,
S nem kérem a nagyok kezét.
Ne gúnyozdátok hát szabatom!
Hígy az kintéltek mit se vés.
Reményem, vőgyem, büszkeségem,
Egész teltem talomba van.
Kik hontokan erővel a miúza,
Ugy-e, hogy nem boldogtalan?

A kikkel én szörsem bejölui,
Mind földvündéls yellenek.
A küzdelemben öl se gyitnek,
Szeretnek öl, megk értenek.
Egész s fátyk velük lejőrok
Dagado szívvel, társatalan?
Ki yellenekkel ismerő, az
Ugy-e, hogy nem boldogtalan?

Hagyjaitok hők! ha nem szereltek!
Én nem kereslek titere!
Hígy régi példák, hogy ölözgem
A sas barótyos nem lehet.
Maradjatok fi leim a porban!
A mig én szállak magaram.
Hoi köztetek kéne magadom: (1878) 12
Mégis volnék boldogtalan!

Böbel.

Te volnál hát egy ország gemafenge,
 Te érthetetlen öszerevisszarag? -
 Város, melynek se nappalát sem éje
 Egy felfordult, előviharzott világot!
 A sperelennet nőlad uincs lübbágya,
 Csavargóré a cüllagzista menny-
 Lehet-e ott az értelem hozója,
 Hol dicvelék arak a bün, a spenny?...
 Rajongó léterrel hittem voláig,
 Hogy a főváros büszke Pantheon,
 Meléből a nemes ideál élvált,
 S ezé a daps, ezé a jutalom.
 Megvilmodám az elfelelt regéret;
 Hlevülden, minif egy régi tor fia.
 Athén és Róma nálam újra éltek
 S Aristides, Brutus, Cornelia.
 A nép közfaján élttem volna szépen
 S irórból ismerném croak sodornát.
 Ha már ömvedlünkön kacragni foggyan,
 Tzonyú látni ezrel minöréit.
 Menj! s hallgand meg, ha megel nem romokkál
 Az önzés gyáva evangéliomát.
 Borulj a parba! ott egy fényes ottár,
 Csókolni fess a bün amuyhoját.
 Szemem e böbelborogyu barlaságot,
 Engomorú fényt nézi hitegen.
 Kacragnam ezt a hóboros világot!
 Do nem kacragom, menf nem értelem.
 Minif főmünyök kezilés minden emberk
 És sirmi vögyom, ha leyáll az est.
 Rab varogó én, a li daczolui nem merék
 És halni gyáva, élui lába, rest.
 Sebzetlen idf bölyongat félbolondul,
 Bolondul ézh az félbolond magyam.
 Inditatom viharharangja rondul,
 És óriásnat gondolom magyam.
 Speretnem öszerevisszarag az, az nepek,
 Minif a mese tázigyok Samsona,
 Hogy halljon az usólas regéret,
 Minörék seuli nem hallók volak!

Május elsején. (1874.)

Emlékezem! zöed volt az erdő,
 Derülék az ég kövös körül.
 A párk rég látta emyzi nepek,
 Ott jártam én is egyedül.
 Örom sugárzott minden arcyan,
 Megújult vagy, ifjú remény.
 Csak én sperettem volna sirmi
 Gyönyörű május elsején.

Vesztyüs urakkal lét ruhában
 Te is ott ücsöl egy padon.
 Ah, hiúsolat a társasággal
 Cseregni vijaj, anygyatom.
 Hoztam nem közlele senki;
 A főt vámpirtás felém:
 Minél van a gegénynek álma
 Gyönyörű május elsőjén t:
 Es én azóta megfelmelltem:
 Balog, ki sorolót álmodott.
 Solgfor kijártam haloványan,
 S fölletesém a kis padot.
 De oly úte máj semmi sem volt,
 A régi nem volt más, csak én.
 Nevesek a honobba irtam,
 Mint május első reggelén.
 S el-elvisez avagy este reggel
 A régi padra beszeget,
 Tapasztalásom im elég van,
 Hadd síjam oly ki csodásem.
 Ah, sími! sími öndücsölés!
 Míg első máj at őz sere,
 A midőn máj magunk se kufás,
 Míloz volt május etseje. (1875.)

Bék furcsa...

Bék furcsa, hogy ^{poéta} en ~~lét~~ ^{léttem} lettem;
 Bék furcsa is az édesem!
 Teérked egykor a jóvőrid
 Lemondtam volna szivesen.
 Szerelmes álmainna, élsom
 Es lettem lussa, eozt olidit.
 Sol hitvány verset írtam én rá,
 Sol köpögő éadempidit.
 Bék furcsa, hogy ^{poéta} en ~~lét~~ ^{léttem} lettem;
 Bék furcsa is az édesem!
 Góda bált, kijáranottam
 Es most at emlét mindennem.
 Gegényem, megviselt, ruhában
 Terát quibahii sem moret
 S begéni máj csak néha kufak
 Egy röpre dalban ségevel.
 Bék furcsa, hogy ^{poéta} en ~~lét~~ ^{léttem} lettem;
 Bék furcsa is az édesem.
 A dalmodot fényes hazója
 Elérheleten vágy nelem.
 Szármynom letél a nagy világbán,
 Vergődöm s messze meg a csót.
 Ki nem eléggit meg a földel,
 Hiába lúzi, hiában el.

poéta

Pach furcsa, hogy ~~in katta~~ lettem,
 Pach furcsa is az édesem!
 A síró ségből egyebet sincs
~~Mint egy sírban a sírban.~~
 Mint nyomtadasban a nevem.
 Eről is szivesen lemondok.
 Adott szerelműden rivül
 Ne legyen soha semmi vigyam...
 Előző-e feleségemül? (1875.)

Mea culpa!

Tól tudom én azt, hogy a fájdalom var,
 S mégis szemembe könny hiába gyül.
 Hajamod lépem: sornyü bánatomnak
 Én vagy ora egész-egzedül!
 Egy jó szörel szivem hiába koldul
 S nem sir velem a sötéte gainatom.
 Elég volt már, elég a fájdalomból!
 Ne üsselek, ne nyomjastól agyon!
 Keismerem, szánom minden hibáimét,
 A világot, ne érje semmi vád.
 Te vagy a bűnös! - fájdalomtól a bánat;
 A mérges rigyót magat apolád.
 Tól látok én! könnyem hiába csordul;
 Sirod, busulól s nincsen jó napom.
 Elég volt már, elég a fájdalomból!
 Ne üsselek, ne nyomjastól agyon!
 Momyjastól: gyáva, lusta, éhkeletlen!
 Ne nézzetek rám s kerüljétek.
 Telindsetek sílőingnak, gemekertben
 A legutolsó naplopó legyen.
 S nint a karang, mely esti móra koldul
 Oly ajkados, geliol legyen a lom!
 De legyen már elég a fájdalomból!
 Ne üsselek, ne nyomjastól agyon!
 A boldogságos meg nem érdemeltem,
 Selidárhozóra nincs elég bűnöm.
 Titokba' sít, rég törve bünye lettem;
 A szenvedés, alapítól elszűröm.
 Harag helyett, könnyre átölelnöm
 Szeredni tudnam üldözömét,
 És zavarhatnét bárlinét a reblém...
 Ah, nem tudom én, mi a gyűlölet!
 (1875.)

